

paa har bygget den første Del af min Forespørgsel. Den siger: „Har en Embedsmand under Kirke- og Undervisningsministeriet ikke Ret til, naar han af sine Overordnede suspenderes fra sit Embede, at blive underrettet om samtlige de Fakta, hvorpaa Suspensionen er støttet?“ Dette med Hensyn til den første Del af min Forespørgsel.

Det hedder endvidere i den ham af Chefen kommunikerede Skrivelse fra Ministeriet: „I denne Anledning tilbagemeldes herved tjenstligt, at Ministeriet efter det Oplyste finder, at Theaterbestyrelsen har havt Grund til at sætte Ministeriet i Kundskab om Skuespiller Mangius's Forhold, ligesom ogsaa til ved en foreløbig Suspension at tilkjendegive sin Dom om den af ham viste Adfærd.“ „Efter det Oplyste“ hedder det, men hvor er Noget oplyst? Der er efter Alt, hvad der foreligger, ikke oplyst Andet end Chefens Skrivelse til Ministeriet, hvis Indhold slet ikke er blevet ham bekendt. Seg vil tillige sige, at er der ikke Noget, som den Bedkommende paa nogen Maade kan tænke sig sigtet for, hvorledes skal han da kunne vide, hvad det vil sige, eller hvad der ligger i, at han i længere Tid har „givet Anledning til Anstød i Forhold baade til Bestyrelsen og det øvrige Theaterpersonale“, naar man ikke nævner visse Fakta, naar man ikke nævner, hvorved han har givet Anstød, naar man ikke siger et eneste Ord om, hvad det er, han har gjort, og som har fremkaldt dette Anstød, men blot simpelt, med løse Ord — thi det er løse Ord — siger, at han har gjort sig skyldig i Forseelser, der kunne vække Anstød. Dette er dog saa løs en Klage, som vel tænkes kan, ja, jeg tror ikke at bruge for stærke Ord, naar jeg siger, at det er saa uforsvarligt imod en Embedsmand, som vel tænkes kan, at Ministeriet i saa løse Ord, som ikke bygges paa Fakta, som ikke støttes paa nogen positiv Angivelse, og som ikke giver Bedkommende Leilighed til at blive oplyst om, hvori han har handlet urigtigt, ligesom siger, at efter hvad der er oplyst, har Chefen for det kongelige Theater og Kapel havt Ret. De Herrer Embedsmænd kunne her se, hvad de kunne vente. Derefter hedder det fremdeles — jeg gaar nu over til at motivere den anden Del af

Forespørgselen —: „Da Ministeriet imidlertid antager, at der herved er givet Skuespiller Mangius en tilstrækkelig alvorlig Advarsel, og at han for Fremtiden vil vide at indordne sig under Theatrets Tjenestereglement og i sin ydre Optræden at iagttage de Hensyn, som han skylder saavel sine Foresatte som sine Kunstfæller, skal Ministeriet herved anmode Bestyrelsen om fra Dags Dato at ophæve den ham dekreterede Suspension. Skulde derimod den Forudsætning, hvorfra Ministeriet saaledes er gaaet ud, ikke gaa i Opfyldelse, forventer Ministeriet at modtage Theaterbestyrelsens Indberetning for derefter at tage nærmere Beslutning.“ Hvorledes er nu denne Mand stillet? Han veed ikke, og Ingen har meddelt ham, hvad det er, der har vakt Anstød, men gjør han sig engang til skyldig i noget Saadant, skal det indberettes. Er det ikke den største Urimelighed af Verden? Seg har ikke i lang Tid erfaret noget saa Urimeligt som det, at man her siger: Du har i lang Tid givet Anledning til Anstød, og dersom Du gjør det for Fremtiden, skal det blive indberettet. Saaledes staar Sagen, og det er forekommet mig saa stærkt, at jeg ikke har kunnet negte denne Mand at gjøre, hvad jeg har gjort, for at denne Fremgangsmaade ved Behandlingen her kan blive, hvad den for tjener at blive, vitterlig for al Verden og Gjenstand for Publikums Dom. Af den Skrivelse, som Skuespiller Mangius derefter indgav, har jeg allerede meddelt Noget, som kunde siges at henhøre til den første Del af min Forespørgsel, nemlig hvor han siger, at han ikke har modtaget nogen skriftlig eller mundtlig Tilkjendegivelse om pligtstridig Handlemaade, men at han er sig bevidst i sit Tjenesteforhold ikke at have foretaget Noget, der kunde komme ind derunder. Han siger dernæst: „Eigesom jeg veed, at jeg med sand Interesse omfatter mit Kalb, saaledes tror jeg at turde sige, at jeg altid efter yderste Evne har søgt at udføre det paa bedste Maade og at opfylde de Pligter, der i saa Henseende paahvile mig. Eiheller er det mig bekendt, at jeg i mit Tjenesteforhold har tilfidesat det skyldige Hensyn ligeoverfor mine høie Foresatte, hvorimod jeg tror til enhver Tid at have ladet Samme vederfares af den dem tilkommende Ret, saavel